

[Justitsministeren.]

handlingen, kan afgøres på en mere smidig måde gennem administrative bestemmelser og rådets praksis.

Idet jeg i øvrigt henviser til de bemærkninger, der ledsager lovforslaget, skal jeg anbefale dette til det høje tings velvillige behandling.

Socialministeren (Bomholt): Hermed skal jeg tillade mig for det høje folketing at fremsætte *forslag til lov om ændring i lov om invalide- og folkepension. (Om pension i udlandet).*

Forslaget går ud på at skabe hjemmel for i visse tilfælde at kunne udbetale folke- og invalidepension til personer, der bosætter sig i udlandet.

Efter den gældende lovgivning er bopæl her i landet en betingelse for at kunne oppebære pension. Regeringen kan kun gøre undtagelse fra bopælskravet ved indgåelse af overenskomst herom med andre stater på basis af gensidighed og kun med hensyn til statsborgere i vedkommende fremmede stat. Efter lovforslaget udvides denne adgang til at fravige bopælskravet ved indgåelse af konvention herom til også at omfatte vore egne statsborgere.

I tilslutning hertil er det fundet rimeligt at foreslå, at socialministeren, når ganske særlige omstændigheder taler for det, kan bestemme, at pension skal kunne udbetales til en pensionist, der flytter til udlandet, uanset om der er indgået konvention herom med vedkommende fremmede stat.

Anledningen til lovforslagets fremsættelse er en rekommandation i 1959 fra Nordisk Råd, i hvilken de nordiske landes regeringer opfordredes til at søge gennemført ændringer i bestemmelserne om folkepension i den i 1956 indgåede konvention mellem de 5 nordiske lande om social tryghed. Efter denne konvention er en statsborger i et af de nordiske lande, som flytter til et andet nordisk land, berettiget til folkepension i tilflytningslandet under samme betingelser som vedkommende lands egne borgere efter en ventetid på 5 år, og der er ikke i konventionen bestemmelser, der giver borgerne ret til i ventetiden at bevare folkepension fra fraflytningslandet.

Efter rekommandationen tænker Nordisk Råd sig de heraf flydende ulemper bragt

ud af verden dels ved at nedsætte ventetiden for at opnå folkepension i et andet nordisk land end hjemlandet og dels ved at skabe mulighed for, at den, der har fået folkepension i et af de nordiske lande, medtager denne pension ved flytning til et andet nordisk land.

Under de påfølgende internordiske forhandlinger er man nået frem til et forslag til ændring af konventionen gående ud på, at erhvervet folkepension kan bevares ved flytning til et andet nordisk land, indtil ret til folkepension opnås i tilflytningslandet. For at den danske regering kan tiltræde en sådan ændring af den nordiske tryghedskonvention, er det — som det fremgår af, hvad jeg sagde før — nødvendigt at foretage en ændring af den danske folkepensionslovgivning, således at regeringen sættes i stand til at indgå overenskomster med andre lande om udbetaling af folkepension i udlandet, også når det gælder danske statsborgere.

Det forekommer imidlertid noget urimeligt, hvis en dansk statsborgers mulighed for at få udbetalt dansk pension i udlandet i alle tilfælde skulle være afhængig af, om der er indgået gensidig overenskomst herom med vedkommende land. Det er derfor samtidig foreslået, at socialministeren — som jeg nævnte indledningsvis — rent undtagelsesvis skal kunne bestemme, at en person, der allerede har fået tillagt dansk pension, kan medtage denne pension ved flytning til udlandet.

Der er herved særlig tænkt på pensionister, der har tilknytning til Danmark ved at have boet her i en årrække, men som er blevet enlige. Hvis sådanne ældre mennesker har børn i udlandet, som kan tage sig af dem, vil det være rimeligt, at de pågældende får mulighed for at flytte til det land, hvor børnene bor, og medtage deres pension.

Lovforslaget tilsigter således dels en yderligere udbygning af det allerede eksisterende samarbejde mellem de nordiske lande på det sociale område og dels at hjælpe ældre mennesker, der er vanskeligt stillet, men som vil kunne forvente støtte af børn eller andre nærstående personer, der er bosat i udlandet. Det er måske ikke i så forfærdelig mange tilfælde, at forslaget i første omgang vil få betydning; men jeg tror, at flytninger mellem de nordiske lande vil blive mere og